

Arendsoog en het Murdock-mysterie

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en het
Murdock-mysterie*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1982

© P. Nowee, 1982

© Illustraties: Gerrit Stapel

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Gerrit Stapel

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1052 5 (paperback)

ISBN 978 90 499 1166 9 (hardback)

ISBN 978 90 480 0241 2 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Laat bezoek

‘Ann... hèèèlp!’ De stem van Bob Stanhope – die jullie beter kennen onder zijn bijnaam Arendsoog – galmde over het erf van de S-ranch.

Ann stormde het hoofdgebouw uit. Het langgerekte ‘help’ en vooral de toon waarop het geroepen werd maakten haar duidelijk dat haar broer haar hulp écht nodig had. Haar ogen moesten even wennen aan de duisternis, die nog dieper leek dan hij in werkelijkheid was omdat zij net uit de goed verlichte woonkamer kwam.

‘Hier...!’ riep Arendsoog.

Ann ontwaarde enkele schimmige vormen bij het hek dat het erf omgaf. Ze tilde haar lange rokken tot ver boven haar knieën en holde in de richting van haar broer. Het was geen erg elegant gezicht, maar niemand kon zich daar door de duisternis aan storen.

Bij het cowboyhuis ontstond nu ook enig rumoer. Jim, de oude voorman die op het punt had gestaan om naar bed te gaan, hees zijn broek weer op en haastte zich naar buiten. ‘Ik kom er aan, Bob!’ klonk zijn diepe en enigszins schorre stem.

Ann was eerder bij het hek dan de voorman, die zelfs nog werd ingehaald door Mike, de staljongen. Dat was niet zo vreemd, want Ann en Mike waren ongeveer van dezelfde leeftijd, terwijl Jim bijna vijftig jaar ouder was.

De schimmige vormen bleken een paard, een ruiter en Arendsoog te zijn. De ruiter was zijdelings van zijn rijdier gegleden en hing als een dood gewicht in de armen van Arendsoog, die de grootste moeite had om te voorkomen dat de man op de grond zou vallen.

Ann boog zich voorover en wilde de onbekende bij zijn middel vastpakken. Ze werd echter resoluut opzij gezet door Mike. ‘Laat mij dat maar doen. Ik ben sterker,’ zei hij stoer.

Ann wist dat de jongeman gelijk had en pakte nu de leidsels van het paard, dat onrustig geworden was door de plotselinge aanwezigheid van zoveel mensen. Ze streelde het dier over de neus. ‘Rustig maar, jongen,’ fluisterde ze.

Arendsoog en Mike waren er inmiddels in geslaagd de ruiter uit het zadel te tillen. Voorzichtig droegen zij de man nu naar het hoofgebouw. Ann, die het paard bij de leidsels meevoerde, en Jim, die er een beetje onbeholpen bijliep omdat hij niets te doen had, vormden het slot van de merkwaardige, stille optocht.

In de slaapkamer van mrs. Stanhope was de olielamp intussen ontstoken en toen Arendsoog langzaam het trapje van de veranda opliep verscheen zijn moeder in de deuropening. ‘Wat is er gebeurd?’ Door Arendsoogs kreet was ze wakker geschrokken en die schrik klonk nog door in haar stem.

‘Ik weet het niet, moeder,’ zei Arendsoog, terwijl hij voorzichtig manoeuvrerend het hoofgebouw binnenging. Samen met Mike droeg hij de onbekende naar de bank bij de schouw en legde hem neer.

Ann en Jim waren mee naar binnen gegaan en zwigend stond het kleine gezelschap enige tijd rond de bank geschaard. De onbekende ruiter was nog jong, erg jong zelfs. Arendsoog schatte hem een jaar of vijftien, zestien. Hij was vrij lang voor zijn leeftijd en aan zijn gespierde lichaam, de brede schouders en aan het eelt op zijn handen was te zien, dat hij niet vies was van hard werken. Het was een enigszins vreemde tegenstrijdigheid: het lichaam van een volwassen kerel met daar boven het gezicht van een jongeman. Weliswaar zat dat gezicht nu onder het stof en het vuil, maar Arendsoog kon daar doorheen kijken.

Onze vriend knielde nu naast de bank en onderzocht de jongeman. Toen hij overeind kwam was zijn gezicht één groot vraagteken.

‘Wat is met hem aan de hand?’ vroeg mrs. Stanhope. ‘Heeft hij iets gebroken?’

‘Ik kan niets vinden, moeder,’ antwoordde Arendsoog. ‘Er is geen bloed te zien, geen schrammen of builen... Trouwens, toen hij de ranch naderde zat hij nog rechtop in het zadel. Hij zei maar vier woorden: “Is dit de S-ranch?” Ik antwoordde “ja” en toen zakte hij plotseling als een mislukte pudding in elkaar en dreigde van zijn paard te vallen. Ik kon hem nog net opvangen...’

‘Kan het oververmoeidheid zijn, Bob?’ wilde Ann weten.

‘Het zou kunnen,’ meende haar broer. En na een korte pauze vervolgde hij: ‘Hoe kom je daar eigenlijk bij?’

‘Ik leidde het paard toch naar het hoofgebouw,’ antwoordde Ann. ‘Het arme dier was totaal uitgeput en stond te trillen op zijn benen. Het zou me niets verbaasd hebben als het ter plekke dood gebleven was.’

‘Mike?’ Arendsoog hoefde niet meer te zeggen.

‘Komt voor elkaar, boss,’ zei de jongeman. ‘Ik zorg voor het paard!’
Hij haastte zich naar de buitendeur.

‘Nog heel even, Mike,’ hield Arendsoog hem echter tegen.

Mike keerde zich vragend om.

‘Bedankt voor je snelle hulp,’ zei Arendsoog. Hij keek om zich heen.
‘Dat geldt trouwens voor jullie allemaal.’

Er klonken een paar gemompelde opmerkingen, die variëerden van ‘graag gedaan’ tot ‘dat spreekt toch vanzelf’. Toen viel de buitendeur zacht achter Mike in het slot.

Arendsoog boog zich weer over de jongeman. Hij luisterde naar het kloppen van zijn hart en de langzame, ongewoon zware ademhaling. ‘Ik denk dat jij het bij het rechte eind hebt, Ann,’ zei hij, toen hij voor de tweede maal overeind kwam. ‘Hij slaapt als een os, als je het mij vraagt.’

‘Moeten we hem dan niet ergens op bed leggen, Bob?’ vroeg mrs. Stanhope bezorgd.

Haar zoon schudde zijn hoofd. ‘Een kussen onder zijn hoofd en een deken over hem heen zijn voorlopig genoeg. Laten we hem maar zo weinig mogelijk storen.’

‘Maar die bank is zo hard...’

‘Daar gaat een gezonde knaap niet dood van, moeder. Zodra hij uit zichzelf wakker wordt, kunnen we hem altijd nog in bed stoppen.’ Hij keek even naar de slapende jongeman. ‘Ik ga zelf wel op de grond naast hem slapen,’ zei hij dan. ‘Wil jij nog even controleren hoe het met dat paard gaat, Jim?’

‘Komt in orde, Bob.’

Arendsoog keek zijn moeder en zuster aan. ‘Zullen we er dan nu allemaal maar een punt achter zetten? Onze jonge gast heeft zijn rust hard nodig.’

Mrs. Stanhope knikte. ‘Welterusten, allemaal. Ik zal nog even voor de dekens...’

‘Laat u maar, moeder,’ viel Ann haar in de rede. ‘Gaat u maar slapen. Ik zorg wel voor kussens en dekens.’ Ze voegde de daad bij het woord en liep voor haar moeder uit de trap op.

Nauwelijks tien minuten later waren de lichten gedoofd en was de rust weergekeerd op de S-ranch.

Het was een uur of vier in de nacht, toen Arendsoog wakker schrok. Hij keek opzij naar de slapende jongen op de bank en vroeg zich af

of deze hem misschien gewekt had. Had hij gepraat in zijn slaap of een onverwachte beweging gemaakt? Bij het vage licht van de laag gedraaide olielamp zag hij echter, dat de jongen nog steeds doodstil in dezelfde houding lag.

Toen drong plotseling het geluid van een naderend paard tot hem door. Hij kwam langzaam overeind in zittende houding en luisterde gespannen.

Er verstreken enkele minuten... Toen slaakte hij onwillekeurig een zucht van verlichting. Hij had de hoefslag van het paard van zijn Indiaanse vriend Witte Veder herkend. Zijn opluchting maakte echter onmiddellijk plaats voor verwondering. Witte Veder was al een paar dagen met een aantal cowboys op de zuidelijk weiden druk bezig met het brandmerken van vee. Arendsoog had zijn vriend en zijn personeel pas op zijn vroegst aan het eind van de volgende dag terug verwacht. Waarom kwam Witte Veder dan nu, in zijn eentje en in het holst van de nacht, naar de S-ranch?

Zachtjes, om de slapende jongen niet wakker te maken, trok Arendsoog zijn laarzen aan en verliet de woonkamer. Op het erf wachtte hij de komst van zijn vriend af.

Om de bewoners van de S-ranch niet te wekken had Witte Veder zijn paard ingehouden. Stapvoets legde hij de laatste honderd meter af. Bij het hek steeg hij af en ging te voet verder. Arendsoog liep hem tegemoet.

‘Waarom kom je in het holst van de nacht terug?’ vroeg de cowboy met gedempte stem. ‘Is er iets gebeurd bij het brandmerken?’

Witte Veder schudde het hoofd, terwijl hij intussen doorliep en zijn paard naar de corral leidde. ‘Mannen zijn bijna klaar met brandmerken. Zij terugkeren morgenmiddag,’ antwoordde hij even zacht.

‘Dan had jij toch ook morgenmiddag kunnen terugkomen! Er is geen enkele reden om midden in de nacht te gaan rijden. Jim, Mike en ik kunnen het werk hier gemakkelijk af.’

‘Mij weten zijn iets gebeurd op S-ranch. Daarom mij terugkomen,’ antwoordde de Indiaan slechts.

Arendsoog hield de pas even in. Voor de zoveelste maal in zijn leven werd hij geconfronteerd met wat hij wel eens spottend ‘het verschijnsel zesde zintuig’ noemde. Vele malen had hij al geprobeerd er een verklaring voor te vinden of te krijgen, maar hij was daar tot nu toe nog nooit in geslaagd. Toch kon hij niet nalaten om het weer te proberen. ‘Hoe kon je nu wéten, dat er iets op de ranch gebeurd was?’

‘Mij voelen en daarom mij weten,’ antwoordde Witte Veder op een toon alsof daarmee voor hem alles uitgelegd was.

Arendsoog schudde onwillekeurig het hoofd. Hij begreep, dat het geen zin had verder in te gaan op dit onderwerp: wat voor zijn Indiase vriend vanzelfsprekend was, zou voor hem wel altijd een vraagteken blijven!

‘Wat gebeuren op S-ranch?’ bracht Witte Veder hem tot de werkelijkheid terug, terwijl hij zijn paard bij de watertrog inhield.

‘We hebben een onverwachte bezoeker gekregen,’ antwoordde Arendsoog. Heel even had hij de neiging om het bij deze opmerking te laten. Hij begreep echter direct, dat dit een kinderachtige manier zou zijn om ‘wraak’ te nemen omdat zijn vriend hem geen bevredigend antwoord had gegeven op zijn vraag. Uitgebreid vertelde hij dan over de jongeman, die nu naar alle waarschijnlijkheid nog steeds diep in slaap was.

‘Jij kennen jongeman?’

‘Nee, niemand van ons heeft hem ooit eerder gezien.’

‘Hij nog niet zeggen wie hij zijn?’

‘Hij heeft nog bijna helemaal niets gezegd!’

Witte Veder had de rug van zijn paard drooggewreven en de leidsels afgedaan. Hij opende het hek van de corral en stuurde het dier dan met een zacht tikje naar binnen. Lightfeet, Arendsoogs prachtige rijdier, kwam onmiddellijk naderbij en begroette zijn kameraad met een paar stevige duwen van zijn natte neus.

‘We zullen pas iets wijzer worden als onze jonge vriend eindelijk uitgeslapen is,’ zei Arendsoog, terwijl zij terugliepen naar het hoofdgebouw. Ze maakten nauwelijks enig geluid, toen zij het trapje van de veranda opliepen. Bijna automatisch stapten zij over de planken heen waarvan zij wisten dat ze kraakten. Arendsoog ging als eerste het ranchgebouw binnen. De deur naar de woonkamer stond nog op een kleine kier. Zachtjes duwde hij hem verder open. Op het moment dat hij de kamer wilde binnengaan, bleef hij echter plotseling doodstil staan, waardoor Witte Veder tegen hem opbotste.

De onbekende jongen was overeind gekomen in een half zittende, half liggende houding. Zijn benen lagen nog onder de deken op de bank, maar zijn linkerarm bungelde over de rugleuning. Zelfs bij het schaarse licht dat de olielamp verspreidde was te zien, dat hij nog steeds bekef was. ‘Is dit de S-ranch?’ herhaalde hij dezelfde vraag die hij gesteld had voor hij van zijn paard getuimd was.

‘Ja,’ antwoordde Arendsoog zacht. Hij liep de kamer door en draaide de lamp iets hoger.

‘Bent u dan... Arendsoog?’ De stem van de jongen klonk mat.

‘Dat is mijn bijnaam,’ bevestigde onze vriend. Hij ging op het puntje van de bank zitten, waar wat ruimte ontstaan was omdat de jongen zijn knieën had opgetrokken. ‘Hoe heet jij?’ Zijn stem klonk vriendelijk en geruststellend.

‘Kenneth... maar iedereen noemt me Ken.’ De woorden kwamen er bijna toonloos uit.

Er lagen tientallen vragen op het puntje van Arendsoogs tong, maar onze vriend begreep dat hij zich tot de belangrijkste moest beperken. ‘Waarom hebben we de eer van je bezoek te danken, Ken?’ vroeg hij glimlachend.

‘U moet me helpen. Mijn moeder is ten einde raad. Onbekenden hebben haar man ontvoerd. De schurken eisen losgeld en mijn moeder moest veel van haar aandelen verkopen. Die brachten niet veel op en nu hebben ze hem nog steeds niet vrijgelaten. Mijn moeder wordt zo langzamerhand gek...’ De zinnen ratelden door de kamer. Ken gunde zich nauwelijks de tijd om adem te halen tussen twee woorden. Nu hij zweeg was hij volkomen uitgeput. Hij leunde achterover, of eigenlijk liet hij zich meer vallen. Zonder iets te zien staarden zijn ogen naar het plafond. Toen vielen ze dicht en klonk een lange, diepe zucht.

Witte Veder, die nog steeds bij de deur stond, schoot naderbij. Met de toppen van zijn wijs- en middelvinger voelde hij de slagader in de hals van de jongen. ‘Hij slapen,’ fluisterde hij dan.

Arendsoog knikte, terwijl hij langzaam overeind kwam. ‘Hij is volledig uitgeput. Die paar zinnen waren al te veel voor hem’. Hij keek naar het nu rustige, maar vaalgrijze gezicht van de jonge bezoeker. ‘Enfin,’ liet hij er dan met een zucht op volgen. ‘In grote lijnen weten we nu tenminste waarom hij hier naar toe gekomen is.’

‘Wat zijn aandelen?’ vroeg Witte Veder zacht.

Arendsoog dacht even na. Hij wierp weer een blik op de jongen. ‘Laten we naar de keuken gaan. Kenneth slaapt voorlopig wel. Hoe minder hij gestoord wordt, des te beter is het.’

Witte Veder knikte en verliet de huiskamer, op de voet gevolgd door Arendsoog, die de deur op een kiertje liet staan.

Aan de keukentafel zaten zij enige tijd zwijgend tegenover elkaar. Arendsoog zocht naar de woorden om zijn Indiaanse vriend uit te leggen wat aandelen waren. Witte Veder wachtte geduldig af.

‘Misschien kan ik het het beste met een voorbeeld uitleggen,’ begon Arendsoog dan. ‘Veronderstel dat wij samen bij toeval een goudmijn ontdekken.’ Hij zweeg heel even en schudde het hoofd. ‘Nee, ik weet een beter voorbeeld... Wij hebben hier een vrij grote veestapel. Een aantal koeien en stieren houden we om mee te kunnen fokken, maar een groot deel van onze kudde wordt jaarlijks verkocht. Zeker negentig procent eindigt als steaks. En nu doet het er niet toe of dat via de opkoper en de slager rechtstreeks gebeurt of dat het vlees eerst in blikken wordt ingemaakt, zoals de laatste jaren steeds meer gebeurt. In blik is vlees nu eenmaal veel langer houdbaar en kan het dus over grotere afstanden vervoerd worden. Van de S-ranch tot de eettafel van de koper in Tucson, Phoenix of nog verder weg legt het vee dus een enorme afstand af. Het is een lange weg met heel veel schakels én risico’s.’ Hij haalde zijn tabakszak te voorschijn en begon een sigaret te draaien.

‘Wij moeten winst maken, anders kunnen we volgend jaar niet verder. Per slot van zake moet het personeel betaald worden, weiden moeten geheel of gedeeltelijk omheind worden en ga zo maar door. Dan moeten we het vee vaak over grote afstanden vervoeren naar de plaatsen waar de opkopers bij elkaar komen. Onderweg sterven er altijd een aantal dieren door ongelukken, uitputting of omdat ze het slachtoffer worden van bijvoorbeeld een poema. De opkoper, die het vee vaak per trein verder vervoert, moet natuurlijk ook wat verdienen. Dan krijg je de slachterijen, die niet voor niets werken. En tenslotte de slager in zijn winkel of de fabrikant, die er blikvlees van maakt en dat ook weer eens over soms honderden mijlen moet vervoeren.’

Witte Veder knikte begrijpend. Tot hier was alles zo klaar als een klontje, maar hij had nog steeds geen flauw idee wat ‘aandelen’ met dit verhaal te maken hadden.

‘Nu hebben we op een goede dag een helder idee,’ vervolgde Arendsoog. ‘We besluiten om zelf een fabriek te bouwen om het vlees van onze eigen ranch tot blikvlees te verwerken. We sluiten daarmee alle tussenpersonen en een heleboel risico’s uit! Maar nu komt het punt waar alles om draait: we hebben niet voldoende geld om zo’n fabriek te bouwen en draaiende te houden. Natuurlijk kunnen we naar een bank gaan en geld lenen, maar dan betalen we een flinke rente. Er is nog een manier: we geven aandelen uit...!’

Het klonk bijna triomfantelijk, alsof Arendsoog het idee om aandelen uit te geven zelf had bedacht.

‘Aandelen zijn stukjes papier met een bepaalde waarde. Laten we als

voorbeeld aandelen van honderd dollar nemen. Iemand die zo'n aandeel koopt, wordt voor die honderd dollar een soort 'mede-eigenaar' van onze fabriek. Als we dus erin slagen om duizend van die papieren, die aandelen, te verkopen hebben we ineens de beschikking over honderdduizend dollar. Iemand die een aandeel koopt doet dat natuurlijk niet omdat hij ons zo aardig vindt. Als wij in onze fabriek winst maken, krijgt hij een stukje van die winst. Gaat het érg goed met onze fabriek, dan maken we veel winst en krijgen de "aandeelhouders", zoals men ze noemt, méér winst dan wanneer het niet zo goed gaat. Het is zelfs mogelijk dat ze helemaal niets krijgen, omdat wij verlies lijden in plaats van winst maken.'

Weer pauzeerde hij even en drukte zijn sigaret uit.

'Als een fabriek veel winst aan de aandeelhouders betaalt, zijn er altijd mensen die zeggen "had ik maar zo'n aandeel",' pakte hij de draad weer op. 'Maar omdat er nu eenmaal niet meer dan – in ons voorbeeld – duizend aandelen zijn, is het voor zo iemand moeilijk om een aandeel te pakken te krijgen. Degene die wel een aandeel heeft zal zeggen: "ik heb honderd dollar voor mijn aandeel betaald, maar ik krijg ieder jaar een leuk bedrag aan winst uitbetaald. Je mag mijn aandeel van honderd dollar wel kopen, maar dan moet je er, bijvoorbeeld, honderdvijftig dollar voor betalen".'

'Dan aandeelhouder krijgen honderdvijftig dollar voor honderd dollar?' vroeg Witte Veder ongelovig.

Arendsoog knikte. 'Precies! Maar het omgekeerde kan ook het geval zijn. Als het niet zo goed gaat in onze fabriek en de aandeelhouders geen winst krijgen, proberen ze vaak hun aandeel te verkopen. Maar dan zegt een eventuele koper natuurlijk: "het gaat nú zo slecht met die fabriek dat ik voor jouw aandeel van honderd dollar maar vijftig – of nog minder – dollar betaal." Zo'n koper gokt er dan op, dat het over een poosje misschien beter gaat en hij winst maakt én zijn aandeel meer waard wordt. De kopers en de verkopers ontmoeten elkaar op vaste plaatsen. In de grote steden is dat in indrukwekkende gebouwen, die de "beurs" heten. In de kleinere steden woont vaak een man, die kopers en verkopers bij elkaar brengt. Soms is dat een advocaat of een notaris, maar heel vaak zijn het mensen die er hun "vak" van hebben gemaakt.' Hij zweeg en keek zijn vriend verwachtingsvol aan.

'Dus als blanke man hebben veel geld, hij kunnen leven zonder werken?' vroeg de Indiaan verbaasd.

'Je hebt het helemaal begrepen,' antwoordde Arendsoog enthousiast.

‘Er zijn maar twee voorwaarden aan verbonden: in de eerste plaats moet je natuurlijk flink wat geld hebben om aandelen te kunnen kopen en in de tweede plaats moet je als het ware “aanvoelen” welke aandelen en wannéér je moet kopen of verkopen! Op die manier zijn mensen miljonair geworden.’

Weer schudde Witte Veder ongelovig het hoofd. De blanke mensen hielden er toch maar vreemde gewoonten op na!

Arendsoog kwam overeind en rekte zich uit. ‘Ik geloof, dat ik lang genoeg gekletst heb. Ik voel me een halve professor. Zullen we nu maar eens gaan slapen. Ik kruip wel weer op de grond naast Ken.’

Witte Veder stond ook op. Hij wilde voorstellen om zelf de wacht bij de jongen te houden, maar begreep onmiddellijk dat dit vergeefse moeite zou zijn. Arendsoog zou er niet van willen weten. ‘Dan mij zien jou morgen,’ zei hij.

‘Welterusten,’ antwoordde Arendsoog. ‘En tot morgen!’

HOOFDSTUK 2

Het verhaal van Ken

Een groot deel van de volgende morgen bracht de familie Stanhope in de keuken of buiten het ranchgebouw door. Kenneth sliep werkelijk een gat in de dag, want het was al bijna elf uur toen hij wat onrustig op de ongemakkelijke bank begon te draaien. Toch duurde het nog ruim een kwartier voor hij ontwaakte en met stijve botten overeind kwam.

‘Goie morgen, luilak,’ begroette Arendsoog hem grinnikend. ‘Wat kun jij slapen, zeg!’

De jongen wreef een paar weerbarstige haren van zijn voorhoofd en geeuwde zo nadrukkelijk, dat Ann met een brede lach op haar gezicht haastig de kamerdeur sloot. ‘Lieve help, wat tocht het hier!’

‘Neem... me niet... kwalijk’ zei Ken tussen twee geeuwen door. ‘Hoelang heb ik eigenlijk geslapen?’

‘De klok rond,’ antwoordde Arendsoog. ‘Je had het kennelijk nodig, vriend.’

‘U bent toch Arendsoog?’ Er klonk heel even iets van paniek in zijn stem, alsof hij bang was dat hij in het verkeerde huis was wakker geworden.

Arendsoog begreep onmiddellijk wat er in hun jonge gast omging. Ken twijfelde aan zichzelf. Hij was niet zeker van zijn eigen gedachten. Had hij de gebeurtenissen van de vorige avond werkelijk beleefd of had hij ze gedroomd?

‘Ik ben inderdaad Arendsoog,’ stelde de cowboy hem gerust. ‘Maar nogmaals: dat is slechts een bijnaam. Thuis noemen ze me gewoon Bob. Waarom doe jij dat ook niet? Dan kan dat “u” ook meteen “je” worden.’

Ken kreeg een kleur van opwinding. Wie had dat ooit kunnen denken!? Hij mocht gewoon ‘je’ zeggen tegen de beroemdste cowboy uit heel Noord-Amerika! Wat zouden zijn vrienden daar wel van zeggen!

‘En nu ik toch bezig ben met voorstellen,’ vervolgde Arendsoog, ‘zal ik je meteen even met de rest van de familie laten kennismaken. Dit

is mijn moeder. Deze krullenbol, die van nieuwsgierigheid haar nagels bijna opeet, is mijn zus Ann. En dit is mijn vriend Witte Veder, maar hem heb je gisteravond al ontmoet.' Door een bliksemsnelle beweging kon hij nog net de maaierende arm van Ann ontwijken.

'Aangenaam, allemaal,' mompelde Ken een beetje stijfjes.

Arendsoog had een stoel gepakt en was tegenover de jongen gaan zitten. 'Nu is het jouw beurt om te praten, Ken. Wat voert je naar de S-ranch?'

'Daar komt niets van in!' bemoeide mrs. Stanhope zich ermee en aan haar stem was te horen, dat ze deze keer geen tegenspraak zou dulden. 'Die arme jongen moet bijna dood gaan van de honger. Hij krijgt eerst een stevig ontbijt en daarna kunnen jullie wat mij betreft praten tot jullie een ons wegen.'

Arendsoog spreidde in een machteloos gebaar de armen uit. 'Je hoort wie de baas hier in huis is, Ken,' lachte hij dan. En tot zijn moeder ging hij verder: 'Zoals altijd hebt u gelijk. Mag ik dan voorstellen om onze gast zijn ontbijt op de veranda te serveren? Het is zulk stralend weer.'

'Dat is het eerste verstandige woord, dat ik vanmorgen van je hoor,' kaatste mrs. Stanhope de bal lachend terug. 'Kom mee, Ann, help jij me eens een handje.'

Twintig minuten later had Ken een ontbijt achter zijn kiezen, waar vier volwassen cowboys 'u' tegen zouden hebben gezegd. 'Ik heb sinds mijn vertrek uit Mondale niets meer gegeten,' verontschuldigde hij zich, nadat hij zijn vierde en laatste glas melk had leeggedronken.

'Mondale? Waar ligt dat ook weer?' vroeg Arendsoog. 'De naam komt me om de een of andere reden bekend voor.'

'Tussen Globe en Phoenix,' antwoordde Ken 'Ongeveer tien mijl buiten Phoenix.'

'Oh ja,' herinnerde Arendsoog zich. 'En wanneer ben je uit Mondale vertrokken?'

'Wat is het vandaag?'

'Vrijdag. Gisteravond om een uur of tien kwam je hier aan.'

'Dan ben ik woensdagmiddag vertrokken,' antwoordde Ken.

'Wááát!? Wil je beweren, dat je in ongeveer dertig uur van Mondale naar Mining-Valley bent gereden!?'

Ken knikte. 'Ik heb als een gek aan één stuk door gereden. Onderweg heb ik, meen ik, vier keer van paard gewisseld. Sommige stal-

houderijen weten je anders wel af te zetten, zeg...'

Arendsoog was met stomheid geslagen. Hij leunde achterover en keek de jongen met een verbijsterd gezicht aan. 'Geen wonder dat je helemaal aan het eind van je latijn was toen je hier aankwam,' kreeg hij er eindelijk hoofdschuddend uit. 'Waarom had je in 's hemelsnaam zoveel haast?'

'Ik was bang, dat mijn moeder iemand achter me aan zou sturen om me terug te halen.' Ken kreeg een kleur.

'Was je moeder het dan niet met je eens?' vroeg Arendsoog. 'Of liever gezegd: vond ze het niet goed dat je naar ons toeging?'

Ken schudde het hoofd. 'Ze is bang, dat die kerels haar man iets zullen doen als ze erachter komen, dat we jullie hulp hebben ingeroepen.'

'De man van hun moeder noemen de meeste mensen hun vader,' merkte Arendsoog langs zijn neus op. 'Jij had het gisteravond en nu weer over "de man van mijn moeder"...'

'Mister Murdock is mijn vader niet,' onderbrak Ken hem een beetje kortaf.

'Dat klinkt alsof je niet zo goed met hem kunt opschieten,' vond Arendsoog. 'Is die mister Murdock zo'n vervelende kerel?'

Ken haalde de schouders op. 'We liggen elkaar gewoon niet zo erg. Mijn eigen vader is vier jaar geleden bij een treinongeluk om het leven gekomen. Hij was een heel andere man...'

Arendsoog zweeg enige tijd. Door zijn hoofd speelde een hele 'preek'. Hij wilde vragen of Ken niet vond, dat zijn moeder het recht had om gelukkig te worden met een andere man, of ze de rest van haar leven een treurende weduwe moest blijven. Hij wilde de jongen vragen wat zijn eigen vader in deze situatie gezegd zou hebben, of die het niet volledig eens zou zijn geweest met de beslissing van Kens moeder. Enfin, er borrelden nog vele ideeën en argumenten in hem op, maar hij zette ze van zich af. Hij kende de situatie niet en mocht dus niet oordelen. Bovendien was dit niet de juiste plaats en het juiste moment om een 'preek' te houden. 'Oké, Ken. Die mister Murdock ligt je dus niet zo erg,' zei hij dan bedachtzaam. 'Toch kom je vanuit Mondale helemaal naar de S-ranch omdat ze hem ontvoerd hebben, zoals je ons gisteravond toen je even wakker was al vertelde. Waarom doe je al die moeite voor een man met wie je niet kunt opschieten?'

'Mijn moeder gaat er kapot aan,' antwoordde Ken bijna fluisterend.

'Dus je moeder is wél erg gek op die mister Murdock,' kon Arendsoog toch niet nalaten op te merken. 'En jij houdt zoveel van je

moeder, dat je er niet tegen kan om te zien dat ze verdriet heeft.’

Ken knikte vaag, alsof hij zich schaamde voor deze ‘bekentenis’.

Arendsoog deed alsof hij het niet in de gaten had. ‘Nu is er een raadsel voor me. Je zei daarnet, dat je moeder bang was dat ‘die kerels’ haar man iets zouden doen als ze erachter zouden komen, dat jij onze hulp had ingeroepen. Hoe komt je moeder op dat idee?’

‘Dat stond in de eerste brief,’ antwoordde Ken, terwijl hij uit zijn borstzak een opgevouwen vel papier haalde. ‘Lees zelf maar...’ zei hij dan, terwijl hij het nogal gekreukelde papier aan Arendsoog gaf.

De cowboy vouwde het open en streek het voorzichtig glad. Toen las hij hardop voor.

Lieveling,

Ik schrijf deze brief omdat ik gedwongen word. Onderweg van Phoenix naar huis ben ik overvallen door een paar kerels, die geld willen hebben voor mijn vrijlating. Ze dreigen me te zullen doden als ze dat niet binnen drie dagen hebben of als je de mars-hall of sheriff inschakelt. Doe dat dus alsjeblieft niet. Ga morgen naar de stad en laat mister Frown zoveel aandelen in de ‘Zuid Zilver Mij.’ verkopen als nodig is om vijfduizend dollar bij elkaar te krijgen. Meer mag ik nu niet schrijven. Ik houd van je! Je hoort binnen drie dagen wat je met het geld moet doen. Nogmaals: ik houd van je.

Het bleef even doodstil op de veranda, toen Arendsoog zweeg. Zo stil, dat duidelijk te horen was dat Mike, de staljongen, in het cowboyhuis door Jim met woorden stevig onder handen werd genomen.

‘Wat ontzettend voor je moeder,’ was mrs. Stanhope de eerste die er een woord uitkreeg.

In Arendsoogs voorhoofd waren een paar diepe denkrimpels verschenen. ‘Is dit de handtekening van mister Murdock?’ vroeg hij dan, terwijl hij naar het krabbeltje onderaan de brief wees.

‘Geen twijfel aan,’ antwoordde Ken zeer resoluut. ‘Moeder heeft hem met meer dan tien andere handtekeningen van haar man vergeleken.’

Arendsoog knikte, maar het was net alsof het antwoord van de jongen niet tot hem doordrong of hem eigenlijk niet echt interesseerde. ‘Vijfduizend dollar’, mompelde hij. ‘Het is nogal wat...’ En hardop ging hij plotseling verder: ‘Is mister Murdock zo rijk?’

Ken haalde zijn schouders op. ‘Hij heeft nogal wat geld in aandelen, maar ik weet niet precies hoeveel.’ Hij keek Arendsoog even onderzoekend aan. ‘Als je denkt, dat mijn moeder dáárom met hem getrouwd is, vergis je je,’ viel hij toen bijna uit. ‘Mijn grootvader was erg rijk... De vader van mijn vader, bedoel ik. Toen hij stierf heeft mijn vader alles geërfd en na zijn dood ging alles naar mijn moeder. Zij had veel meer geld dan mister Murdock toen ze elkaar ontmoetten.’

‘Sorry, Ken,’ haastte Arendsoog zich. ‘Ik wilde helemaal niets insinueren. Ik vind vijfduizend dollar alleen een flink bedrag en wilde weten of je stiefvader dat wel had! Jij zegt nu dat dit inderdaad het geval was en de ontvoerders van mister Murdock zullen dat ook wel geweten hebben. Het heeft immers geen zin om iemand gevangen te houden, te gijzelen zoals dat eigenlijk heet, voor een losgeld dat toch niet opgebracht kan worden!’

Ann stond al enige tijd van het ene been op het andere te wippen. Er brandde een vraag op haar lippen en nu zag ze haar kans schoon om hem af te vuren. ‘Heeft je moeder gedaan wat er van haar gevraagd werd?’ Ze struikelde bijna over haar woorden, bang dat haar broer haar weer voor zou zijn met een vraag.

Ken maakte een gebaar van moedeloosheid. ‘Ik ben de volgende dag met mijn moeder naar Phoenix gegaan. Mister Frown zou zijn best doen, beloofde hij, maar zijn gezicht stond daarbij somber. Een paar uur later hoorden we de waarheid... De vorige dag had er in de “Phoenix Herald” een artikel gestaan over de “Zuid Zilver Maatschappij”, waarin beweerd werd dat de mijn op het punt stond gesloten te worden omdat hij uitgeput was. Ik weet niet precies hoe dat met aandelen precies gaat, maar mister Frown vertelde ons, dat iedereen die aandelen in die Maatschappij had, ná het bekend worden van dat gerucht probeerde om die aandelen zo snel mogelijk te verkopen. Er werden dus ineens een heleboel aandelen te koop aangeboden, maar bijna geen enkele kenner was geïnteresseerd om ze te kopen. In één klap waren alle aandelen van de “Zuid Zilver Mij.” ongeveer waardeeloos geworden...’

‘Dat is inderdaad een van de risico’s die je loopt als je je geld in aandelen belegt,’ zei Arendsoog somber. ‘En wat gebeurde er toen?’

‘Toen we thuiskwamen uit Phoenix lag er een brief achter de voordeur,’ vervolgde Ken zijn verhaal. ‘Hij was geschreven in een ander handschrift dan dat van mister Murdock en de inhoud kwam erop neer, dat mijn moeder opdracht kreeg de volgende dag de aandelen

in de “Arizona Copper” te verkopen als haar aandelen in de “Zuid Zilver Mij.” niet de geëiste vijfduizend dollar hadden opgebracht. De “Arizona Copper” is een kopermijn vlakbij Ajo.’

Arendsoog floot zachtjes tussen de tanden. ‘Dat wijst erop, dat de ontvoerders van je stiefvader verdraaid goed wisten wat er met de aandelen van de “Zuid Zilver” was gebeurd... Het zijn dus kerels die zelf verstand hebben van wat er in die wereld omgaat.’ Hij dacht even na. ‘Ik moet even een onbescheiden vraag stellen, Ken,’ ging hij dan verder. ‘Als dat artikel nu eens níét in de “Phoenix Herald” had gestaan, als die maatschappij nog steeds een bloeiend bedrijf zou zijn geweest, hoeveel zouden de aandelen van je moeder dan waard zijn geweest?’

‘Ongeveer twintigduizend dollar,’ antwoordde de jongen. ‘Dat vertelde mijn moeder mij op de heenweg naar Phoenix tenminste.’

‘Oh, je moeder hoefde dus maar een deel van de aandelen die ze had te verkopen,’ constateerde Ann, bijna opgelucht.

‘Dat had je gedroomd,’ zorgde Ken ervoor, dat ze weer met beide benen op de grond kwam te staan. ‘Na dat artikel brachten ze nog geen zesentwintighonderd dollar op!’

Ann kon een kreet van schrik niet onderdrukken. ‘Zó weinig!?’ riep ze ontzet.

Ook Arendsoog kon zijn verbijstering niet helemaal onderdrukken. ‘Dat noemen ze nou “kelderen van een koers”,’ bromde hij. Hij keek Ken even aan. ‘Zit ik er ver naast als ik veronderstel, dat de aandelen in de “Arizona Copper” ook niet veel opbrachten?’ vroeg hij dan.

‘Hoe weet je dat!?’

‘Omdat jij anders waarschijnlijk niet hier zou zijn geweest. Dan zou de “losprijs” immers betaald zijn en zou je stiefvader weer vrij man zijn.’

Ken begreep de logica in de redenering van onze vriend. ‘Toen we de volgende dag weer naar Phoenix gingen, wachtte mister Frown ons al met een somber gezicht op. Het leek wel of hij wist waar we voor kwamen...’ De jongen wist niet, dat hij zo in zijn verhaal opging, dat zijn eigen gezicht nu ook op zeven dagen onweer stond. ‘In de loop van de vorige avond waren sterke geruchten tot de hoofdstad doorgedrongen, dat de ‘Arizona Copper’ failliet was of dreigde te gaan. Alleen een enkele gokker was nog geïnteresseerd in de aandelen van die maatschappij. Uiteindelijk hield mijn moeder maar een paar honderd dollar over.’

‘Dus nog steeds niet voldoende voor de losprijs,’ zei Arendsoog.

‘Maar ga alsjeblieft verder, Ken.’ Arendsoogs stem klonk ongewoon ernstig.

‘Toen we in Mondale terug waren, zat mijn moeder diep in de put. De schurken willen binnen drie dagen het geld hebben en nog steeds had ze het niet bij elkaar. Diezelfde avond vonden we in de voortuin...’

‘Een brief,’ begreep Arendsoog al. ‘En wat moest je moeder nu weer verkopen?’ vroeg hij zonder op het verbaasde gezicht van Ken te letten.

‘Haar aandelen in de “Globe Tinned Meat”, dat is een firma, die hele veestapels opkoopt en daar vlees in blik van maakt.’

Arendsoog keek Witte Veder even vluchtig aan. Het was ook toevallig, dat hij de vorige nacht uitgerekend het voorbeeld van zo’n industrie had genomen om Witte Veder uit te leggen wat aandelen waren!

‘Je wilt ons toch niet vertellen, dat de “Globe Tinned Meat” ook in moeilijkheden is gekomen?’ vroeg hij dan aan Ken. Hij kende de firma, omdat hij er zelf een paar maal zaken mee had gedaan. Tot zijn verbijstering knikte de jongen echter nadrukkelijk.

‘Toen we voor de derde keer in Phoenix kwamen, kregen we te horen dat op de grote jaarmarkt in Hammersmith, waar het bedrijf twee dagen daarvoor enkele zeer grote kuddes had opgekocht, een dodelijk en zeer besmettelijke ziekte was uitgebroken. Men vermoedde, dat de ziekte verspreid was door fokvee, dat een rancher uit de omgeving van Monstown een paar jaar daarvoor uit Europa had ingevoerd. De “Globe Tinned Meat” had net alle contracten getekend en stond op het punt om het vee naar haar slachthuizen te vervoeren, toen bekend werd wat er aan de hand was. De sheriff van Hammersmith had geen enkele keus: hij moest onmiddellijk elk transport – al was het maar van één enkele koe – verbieden. Volgens de geruchten is er maar één oplossing om te voorkomen dat de ziekte zich over de hele staat en ver daarbuiten verspreidt...’

‘Ik weet het,’ zuchtte Arendsoog, terwijl hij meewarig het hoofd schudde. ‘Alle vee, dat besmet is of met besmette dieren in contact is geweest, moet afgemaakt worden.’

‘Lieve help,’ kreeg Ann over haar lippen. ‘Die arme dieren...’

‘Hetzelfde lot zou ze in de slachthuizen ook te wachten staan, zus,’ probeerde Arendsoog er geen drama van te maken. ‘Het is hard voor de dieren, maar wat denk je van de mensen? De ranchers, die hun vee nog niet verkocht hadden en die nu hun hele kudde dreigen te verliezen? En dan de “Globe Tinned Meat”? Ik weet toevallig dat dat